

Ce a învățat bătrânul Isaac din Luca 15, versetele 1-7

Bătrânul Isaac ședea, tremurând, la gura sobei. Toate mădularele îl dureau din cauza reumatismului și nici chiar focul mare, pe care și-l aprinsese, în ciuda zilei zâmbitoare de mai, nu putea să-l încălzească suficient. Ședea acolo cu o înfățișare mâhnită și se gândea cât timp era de când a putut să meargă ultima dată la muncă. Lumina soarelui, după care a tânjit câteva luni, nu-i adusese nici însănătoșirea dorită, nici nu-i alinase suferințele, iar speranța sa, de a-și regăsi vechea putere, devenea zilnic tot mai mică, iar dispoziția sa tot mai tristă.

Așa l-am găsit când am trecut pe la el în acea după-amiază de primăvară.

Câteva cuvinte de simpatie l-au determinat să-mi descrie starea sa tristă. De la Crăciun nu mai putuse să facă nicio muncă și în loc de o ameliorare a bolii, a trebuit să constate că zilnic devenea mai slab și mai șubred.

„Presupun”, și-a încheiat el relatarea tristă, „că nu este numai reumatismul cel care mă chinuie. Mă apropii de sfârșit.”

„Nu vă sperie gândul, Isaac, că ați putea să fiți rechemat poate foarte curând? Ce speranță aveți pentru acea altă lume?”

„Păi, nu pot să spun că mă tem să mor. Vedeți dumneavoastră, eu n-am făcut niciodată vreun rău cuiva și cred că am dreptul la cer la fel de bine ca oricare altul.”

„Dar oare este suficient „a nu face niciodată vreun rău cuiva”, pentru a mulțumi un Dumnezeu sfânt? Ce anume ați făcut, care să-I fi satisfăcut cerințele?”

„Tot ce pot să spun este că toată viața mea am fost un om bun. Mi-am făcut întotdeauna datoria. Aici, în localitate, nu este niciunul căruia angajatorul său să-i fi adresat vreodată cuvinte așa de prietenoase ca mie. În plus, mi-am spus regulat rugăciunile și am mers la serviciul divin. Vreau să știu ce poate Dumnezeu să ceară mai mult de la un om.”

Isaac, biet bătrân! El părea așa de sigur în mulțumirea sa de sine, încât mi-a pierit curajul. Am încercat să-i prezint cerințele drepte ale unui Dumnezeu sfânt și i-am explicat că, dacă într-adevăr este așa de bun cum spune, totuși îi mai lipsește mult din adevărata perfecțiune și că în fața Dumnezeului sfânt nu poate să reziste decât desăvârșirea divină. Dar toate cuvintele mele n-au putut să-l facă să se clatine în părerea sa despre sine și am înțeles că nu voi obține nimic pe această cale. Dar mai exista încă una.

„Citiți Cuvântul lui Dumnezeu, Isaac?”

„Nu, eu nu sunt un învățat.”

„Ar putea soția dumneavoastră să vă citească cu glas tare?”

„Soția mea poate să silabisească puțin, dar nu este în stare să citească un capitol.”

„Ați găsi de bine dacă aș veni din când în când la dumneavoastră ca să vă citesc ceva?”

„Accept cu bucurie oferta.”

„Bine, atunci vom începe imediat cu cititul.”

Mi-am deschis Testamentul și, înălțându-mi inima spre Domnul, ca El să vorbească conștiinței bătrânului, am deschis la Luca 15, am citit fără grabă primele șapte versete și le-am lămurit în cuvinte scurte.

Începând de atunci am mers zilnic ca să-i citesc bătrânului Isaac. Deoarece mă temeam că sufletul său încă nu primise nicio impresie deosebită, m-am limitat în primele zile să lămuresc pe scurt

textul citit, fără a mă adresa în continuare lui personal. Așa că bucuria mea a fost mare când, într-o zi, el a spus pe un ton foarte serios:

„Vă sunt foarte recunoscător că ați venit la mine. Mi-ați făcut un bine.”

„Ce fel de bine, Isaac?”

„L-am primit pe Hristos.”

Vestea era prea bună ca eu să pot s-o cred imediat. Întâi trebuia să mă asigur.

„Dar mi-ați spus, când v-am vizitat prima dată, că ați fi potrivit pentru cer.”

„Aceasta este adevărat, dar acum știu că eram în drum spre iad.”

„Dar cum ați descoperit aceasta?”

„Dumnezeu mi-a arătat-o prin pilda pe care mi-ați citit-o prima dată, povestirea despre bunul Păstor, care îi caută pe cei pierduți și despre oamenii convinși de propria lor dreptate, care gândesc despre ei că sunt așa de buni, încât nu au nevoie de pocăință. Aceste cuvinte nu mi-au mai ieșit din minte din ziua aceea. A trebuit să meditez la ele zi și noapte și acum nu voi mai uita aceasta niciodată.”

„Ce nu veți mai uita niciodată?”

„Păi, a trebuit să-mi spun: Și tu ești unul dintre acești oameni, pentru care nu poate exista nicio bucurie în cer, pentru că se cred drepti, și totuși nu sunt. O, am fost un rătăcit, unul foarte rătăcit, dar Dumnezeu mi-a trimis un prieten ca să mi-L arate pe Isus, care caută ce este pierdut. Acum m-a găsit bunul Păstor și El mă va duce sigur acasă, pe umerii Săi puternici.”

Ar trebui să mă mai îndoiesc acum? Nu, într-adevăr. Oaia rătăcită fusese găsită. Bătrânul Isaac a recunoscut că era un păcătos și avea nevoie de o dreptate mai bună decât cea a fariseilor și a cărturarilor. El Îl primise pe Hristos în credință.

Vizitele mele în colibă erau acum de alt gen. Ora noastră de citit devenea un ceas de bogată binecuvântare și cea mai profundă desfătare. Era o bucurie să văd ce transformare se petrecuse cu bătrânul om. Trăsăturile sale nu mai purtau expresia deprimată, mâhnită, în ciuda faptului că durerile din mădulare creșteau tot mai mult. El bea cu mare dorință din apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu.

„O, când mă gândesc că am trăit toți anii fără să-L cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al meu!” a spus el odată, izbucnind în lacrimi de bucurie și de recunoștință. „Cât de îndurător este Dumnezeu, cât de mare este bunătatea Sa, că S-a mai îndurat de mine în ceas târziu de noapte și v-a pus pe inimă să vă interesați de bătrânul Isaac! Numele Său să fie lăudat!”

Isaac nu și-a mai recăpătat puterea ca să părăsească gura sobei, pentru a povesti afară ce făcuse Isus pentru el. Dar dacă veneau prieteni și vecini la el, ca să tăifăsuiască cu el, Isaac depunea cu inima fericită mărturie despre Cel „care îl iubise și îl spălase de păcatele sale în sângele Său”.

Avea să se întâmple așa cum prevăzuse el. Timpul vieții sale se apropia repede de sfârșit. Suferințele sale trupești încă s-au mai înmulțit, dar expresia fericirii și a bucuriei, care dădea mărturie despre pacea adâncă a sufletului său, n-a mai dispărut de pe trăsăturile feței sale.

El nu voia să știe nimic despre faptul că oamenii se interesau cu compasiune despre durerile sale.

„Abia îmi mai simt durerile de când Îl am pe Hristos”, spunea el. „Ce sunt suferințele mele în comparație cu ceea ce a suferit El, ca să ispășească vina păcatului meu! Ce dragoste a fost aceea, care L-a determinat pe Dumnezeu să-L trimită pe pământ pe Fiul Său ca să moară pentru păcătoși! Priviți-L acolo, la cruce, cu cununa de spini și cu cuiele în mâinile și picioarele Sale! Tremur când mă gândesc la ce I-au făcut oamenii și la ce a trebuit să sufere din partea Dumnezeului Său, iar El

a îndurat totul din dragoste pentru noi – nu pentru câțiva, ci pentru noi toți. Ah, numai dacă ar vrea toți să creadă în El!”

Așa au trecut ultimele zile ale bătrânului Isaac. Dumnezeu, Cel îndurător, Cel milostiv, a făcut mare harul Său pentru el. El nu este un Dumnezeu care ar avea plăcere de moartea păcătosului. În povestea serioasă anterioară Îl vedem ca pe Dumnezeul „sfânt”, care nu Se lasă batjocorit fără să pedepsească. Dar la fel de desăvârșită cum este sfințenia Sa este și îndurarea Sa. Da, El „nu obosește iertând” și îndurările Sale sunt mari.

Titlul original: „Was der alte Isaak aus Lukas 15.1-7 lernte”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*